

Phần 11

Chương 51 Lấy Mạng Đền Mạng

Lúc Hiểu Vân nghe Triển Chiêu nói ra bốn chữ “lấy mạng đền mạng”, trong đầu nổ tung một tiếng, câu đầu tiên thốt ra là:

“Triển đại nhân, ngài điên rồi!”

Triển Chiêu quay đầu, yên lặng nhìn Hiểu Vân, lắc lắc đầu, ý bảo nàng đừng nhiều lời. Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc như vậy, Hiểu Vân chưa từng thấy qua. Lời đến bên miệng lại nuốt về, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn, chấp nhận lời hứa nghiêm trọng như vậy.

Lấy mạng đền mạng, lấy mạng đền mạng!

Hắn có bao nhiêu quyền lực, có thể ra quyết sách giữa triều đình sao? Hắn nắm chắc được bao nhiêu phần có thể bảo vệ tính mạng Bạch Ngọc Đường? Mà hắn có bao nhiêu mạng, có thể lấy mạng đền mạng sao? Hắn thật sự là quái miêu có chín mạng chắc?

“Lô trang chủ có tin Triển mỗ không?” Triển Chiêu đứng trong sảnh, tay cầm trường kiếm, thẳng lưng nhìn Lô Phương hỏi.

Lô Phương nhìn chằm chằm Triển Chiêu một hồi lâu mới thở dài: “Được, Lô mỗ tin người.”

Triển Chiêu gật đầu, ôm quyền chấp tay, “Đa tạ.”

Lô Phương đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, vỗ vỗ vai hắn. “Ngũ đệ, người theo Triển Chiêu trước đi, ngu huynh sẽ đuổi theo sau.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Lô Phương giống như có ý khác, rồi dẫn đầu xoay người rời khỏi đại sảnh.

Triển Chiêu cùng Hiểu Vân vội vàng từ biệt đám người Lô Phương, sau đó cả ba rời khỏi Hãm Không Đảo.

Lên thuyền ba người đều không nói gì.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng ở đuôi thuyền, mỗi người một bên, còn Hiểu Vân ngồi ở mũi thuyền nhìn hai người bọn họ. Hai nam nhân đều khiến mọi người chú ý như vậy, rõ ràng đang nói chuyện với đối phương, lại luôn quay lưng về phía nhau, khiến nàng nhìn thấy thật không tự nhiên.

“Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ta theo người hồi kinh, nhưng không phải khuất phục triều đình hay vì người, ta vì không muốn liên lụy các đại ca và dân chúng vô tội trên Hãm Không Đảo thôi.”

Triển Chiêu hơi nhếch khóe môi, gật đầu nói: “Triển mỡ biết.”

“Ta không cần người “lấy mạng đền mạng”, Bạch Ngọc Đường ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, một mình làm một mình chịu, không cần người phải chịu trách nhiệm thay ta. Mới rồi ta không nói lời nào là vì không muốn các đại ca lo lắng cho ta. Cho nên, sự tình cần xử lý thế nào thì cứ xử lý, nếu Bạch Ngọc Đường ta bất hạnh bỏ mình, cũng không oán không hối hận, không cần người đi theo ta làm bạn, ta cũng không muốn trên đường tời hoàng tuyền còn phải cùng con mèo người tranh nhau.”

Triển Chiêu nghe tới đây, khẽ lắc đầu cười một tiếng: “Triển Chiêu biết. Bạch Ngọc Đường trời sinh nông cuồng, cần gì Triển mỡ tương trợ. Có điều, chỉ cần là việc Triển mỡ quyết định, nhất định sẽ làm được, không ai có thể ngăn cản.”

Bạch Ngọc Đường hơi quay đầu liếc ra sau lưng một cái rồi không nói gì nữa.

Triển Chiêu đưa lưng về phía hắn, khoanh tay mà đứng, nhìn xuống mặt hồ xanh, cũng không nói gì.

Hiểu Vân thấy bọn họ như thế, trong lòng không khỏi than thở một câu, cũng không biết bọn họ rốt cuộc là địch nhân, hay là bằng hữu.

Chỉ một khắc sau, thuyền đã cập bờ. Xa xa thấy một đội quan binh vũ trang đầy đủ dàn trận trên bờ. Người người mặc khôi giáp, tay cầm trường thương, xem nhân số ước chừng hơn trăm người. Quán trà bên bến đò lúc đầu không thấy lão bản đàu, chỉ thấy hai vị mặc áo quan đang ngồi, xem ra một người là đầu lĩnh quan binh, một người chắc là tri huyện.

Thấy bọn họ ba người rời thuyền, liền có người tới đón bọn họ vào bên trong quán trà.

“Liễu đại nhân, Tiết thống lĩnh.”

“Triển đại nhân.”

Song phương chào hỏi xong mới vào chính đề.

“Vị này, có phải là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường?” Tiết thống lĩnh chỉ vào Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy. Tiết thống lĩnh, Triển mỡ đã mang Bạch Ngọc Đường về, xin mời Tiết thống lĩnh triệt binh.”

Thì ra, Triển Chiêu trước đó đã trao đổi xong với Tiết thống lĩnh, cùng hiệp định chỉ cần hắn mang được thủ phạm trộm ngọc như ý về, bọn họ sẽ triệt binh. Vì Hoàng Thượng đã có thánh ngôn, Tiết thống lĩnh lãnh binh truy bắt trộm ngọc như ý bảo vật hoàng gia về kinh, nhưng không nói gì khác. Triển Chiêu lợi dụng điểm này, nói nêu Bạch Ngọc Đường quy án, mà Tiết thống lĩnh không lui binh, đó là kháng chỉ bất tuân, là tội khi quân.

Hơn nữa Tri huyện đại nhân e sợ địa bàn của mình quản lý xảy ra náo động, cũng không muốn dân chúng của mình chịu tội, cũng thuyết phục một hồi, nói Hãm Không Đảo là nơi rất có uy vọng, Lô trang chủ hợp lòng người thế nào, tuyệt đối sẽ không có ý mạo phạm hoàng gia, tóm lại chính là hết lời nói tốt.

Tiết thống lĩnh không biết vì lời nói của Triển Chiêu, hay vì lời của Tri phủ, tóm lại hẳn cũng châm chước, đồng ý chỉ cần Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn chịu trói, hẳn sẽ lui binh, dẫn Bạch Ngọc Đường hồi kinh phụng chỉ.

“Người đâu, trói Bạch Ngọc Đường lại.”

Tiết thống lĩnh ra lệnh một tiếng, liền có hai binh lính cầm dây thừng tiến lên. Chỉ là bọn họ bị Bạch Ngọc Đường trừng không dám động.

“Bạch Ngọc Đường ta nếu muốn bỏ trốn, chỉ một sợi dây thừng sao có thể làm khó được ta?” Bạch Ngọc Đường nhìn Tiết thống lĩnh, hừ lạnh nói.

“Nguoi!” Tiết thống lĩnh rõ ràng là bị thái độ của Bạch Ngọc Đường chọc giận tím mặt, vỗ bàn đứng bật dậy.

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ ôm bội kiếm nhìn sang hướng khác.

Tiết thống lĩnh càng cảm thấy lửa giận bùng bùng, nhìn Triển Chiêu nói: “Triển hộ vệ, đây là thúc thủ chịu trói theo lời ngài sao? Đây là thái độ của phạm nhân sao?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ, “Tiết thống lĩnh, Bạch Ngọc Đường nếu không cam tâm tình nguyện theo chúng ta, thì mười sợi dây thừng cũng không buộc được hẳn. Nếu hẳn đã tới đây, vậy bỏ dây thừng đi. Triển mỡ giữ bội kiếm của hẳn là được.”

Nói xong, Triển Chiêu đi tới đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Ngũ gia, xin tạm thời giao bội kiếm để Triển mỡ bảo quản thay người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không nói gì, thả kiếm vào tay hẳn.

Tiết thống lĩnh thấy vậy, cũng không nói gì nữa. Đoàn người lập tức lên đường.

Lần này đi hết bảy ngày. Bọn họ càng đi về hướng bắc, trời càng lạnh, tới được Ứng Thiên, đã trải qua mấy ngày tuyết lớn. Tuyết phủ ngăn núi, mọi người không thể dừng chân đợi một ngày. Cứ thế vừa đi vừa nghỉ, lúc trở lại kinh thành đã là mười một tháng mười. Mấy ngày qua, Khai Phong phủ cũng chìm trong tuyết, toàn bộ thành phủ trắng, cũng là một cảnh quan mới mẻ.

Có điều, bọn họ không có sức lực thưởng thức cảnh đẹp đó.

Ban đầu, Triển Chiêu muốn trực tiếp mang Bạch Ngọc Đường về Khai Phong phủ gặp Bao đại nhân, nhưng sau khi trở lại kinh thành, sự tình đã vượt qua khả năng khống chế của hẳn.

Bọn họ vừa vào thành không lâu, liền có một đội quan binh xuất hiện, nói muốn dẫn Bạch Ngọc Đường đi. Trong tay bọn họ có công văn của hình bộ, Triển Chiêu cũng không thể không theo, đành để bọn họ mang người đi. Vì thế, Bạch Ngọc Đường trực tiếp bị áp giải vào đại lao hình bộ, Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đành về phủ nha rồi tính toán tiếp.

Sau khi trở lại phủ nha, bọn họ mới biết, ngày thứ hai sau khi bọn họ lên đường, không biết Bàng thái sư từ đâu biết được tin ngọc như ý của Bát vương gia bị trộm, liền chất vấn Bao đại nhân trên triều, vì sao giữ kín việc này không nói ra, còn để Triển Chiêu mang theo Hiểu Vân lấy lý do về quê tảo mộ, chạy tới Hãm Không Đảo lấy lại ngọc như ý, ý đồ che giấu hành vi phạm tội của Bạch Ngọc Đường giúp hắn thoát tội.

Triệu Trinh vừa nghe thấy việc này liền khiếp sợ. Dưới cơn giận dữ, đương triều cách chức Bao đại nhân, lệnh chưa được tuyên triệu thì không được vào cung. Mà án này giao cho hình bộ toàn quyền thẩm tra xử lý. Về phần Triển Chiêu, Triệu Trinh từng nói, nếu Triển Chiêu trở về, lập tức nhập cung diện thánh. Vì thế, Triển Chiêu vừa về phủ, sau khi biết được việc này, chưa kịp ngồi đã vội vàng thay quan phục tiến cung.

Sau khi Triển Chiêu tiến cung, Hiểu Vân liền đem tình hình lần này tới Hãm Không Đảo thuật lại cho Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách biết. Có điều, nàng che giấu một phần sự thật. Nàng không nói với bọn họ Bạch Ngọc Đường bị người ta bày kế mà bạo lực với nàng, chỉ bâng quơ nói mình bị giam cầm, giá họa cho Ngũ thủ, ý đồ chia rẽ quan hệ giữa Triển Chiêu và Ngũ thủ.

Vốn dĩ nàng không nói không phải vì không muốn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh lo lắng, mà không muốn tạo thêm phiền toái. Phải biết trong mắt bọn họ, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng. Nếu bọn họ biết nàng gặp phải chuyện đó, chỉ sợ sẽ tự trách mình.

Bao đại nhân sau khi nghe Hiểu Vân trần thuật mọi chuyện, không khỏi nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Thật lâu sau, Bao đại nhân mới nói ra một câu.

“Vốn muốn làm chuyện tốt, lại biến thành chuyện xấu. Lần này bản phủ thất sách rồi!”

“Đại nhân!” Công Tôn Sách lo lắng nhìn Bao đại nhân.

“Đại nhân không cần tự trách, việc này dù là ai cũng không thể ngờ được sẽ trở thành như vậy. Chỉ trách kẻ bày ra thế cục này tâm tư quá mức xảo hoạt, khiến người ta không phòng bị nổi.”

Công Tôn Sách an ủi Bao đại nhân như vậy, nhưng Bao đại nhân vẫn liên tục lắc đầu, nhíu mày ngồi trên ghế, không tiếng động thở dài.

Lại nói tiếp, mặc dù lúc ấy Bao đại nhân không giấu diếm thay Bạch Ngọc Đường, cho Triển Chiêu lấy thân phận bộ khoái truy tra vật bị trộm, sau khi tới

Hãm Không Đảo, người nọ tất nhiên có cách khiến bọn họ xảy ra xung đột. Mục đích của người kia là gì?

Hiểu Vân kể lại mọi chuyện một lần, cũng muốn từ trong đó tìm ra vài dấu vết, nhưng mà vẫn không đoán ra người kia muốn gì. Nếu đơn thuần có cừ oán với Ngũ thủ, không khỏi quá mức tổn công sức, hơn nữa, kẻ này chưa chắc có thể hấn báo thù được như nguyện. Nếu nói hấn muốn tài vật, thì Lô gia trang cũng không có vật gì đáng giá.

Hiểu Vân nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đau đầu cũng không ra nguyên cớ.

Công Tôn Sách thấy Hiểu Vân cau mày, xoa xoa thái dương, nghĩ nằng đi đường mệt nhọc, liền bảo nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Hiểu Vân thấy mình cũng không giúp được gì, liền trở về phòng. Tiểu Thúy đã chuẩn bị xong nước ấm, Hiểu Vân sau khi rửa mặt chải đầu, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Đã nhiều ngày hành trình vất vả, rõ ràng rất mệt, nhưng lại trần trọc trên giường, làm sao cũng không ngủ được. Có lúc mơ mơ màng màng ngủ được chốc lát, lại giống như gặp phải ác mộng, rất nhanh tỉnh lại.

Cứ thế ép buộc vài lần, Hiểu Vân không nằm nổi nữa, dứt khoát ngồi dậy tới thư phòng Bao đại nhân, kết quả không thấy ai. Nghe nói Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đã ra ngoài. Vì thế Hiểu Vân lại về phòng, nhưng vẫn đứng ngồi không yên.

Mà Triển Chiêu, vẫn như trước không về.

Hiểu Vân mãi không thấy Triển Chiêu trở lại, mà Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng không biết đi đâu, cảm thấy vô cùng lo lắng, không khỏi suy đoán Triển Chiêu có phải đã xảy ra chuyện rồi. Dù sao, nếu Triệu Trinh nổi trận lôi đình, muốn nghiêm trị người có liên quan, vậy đương sự là Triển Chiêu, chỉ sợ khó thoát được quan hệ. Như vậy, Triển Chiêu bản thân khó bảo toàn, đừng nói tới Bạch Ngọc Đường. Lúc này bọn họ có mấy phần đồng bệnh tương liên, Triển Chiêu rất có thể sẽ phải “lấy mạng đền mạng” cho Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ đến đây, Hiểu Vân càng thêm lo lắng, trong đầu nôn nóng nhưng không có cách nào, chỉ có thể ở trong phòng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại bảo Tiểu Thúy tới thư phòng xem bọn họ đã về chưa. Sau lại cảm thấy thật phiền toái, dứt khoát ngồi ngoài thư phòng đợi, dù sao bọn họ dù Triển Chiêu hay Bao đại nhân về cũng phải tới thư phòng của Bao đại nhân trước. Nhưng chờ lần này một lần hết hai canh giờ.

Chương 52

Không Còn Phương Pháp

Hai canh giờ trôi qua, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách mới xuất hiện.

Hai người đều mang vẻ mệt mỏi, mặt co mày cau.

Thì ra, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách hai người đầu tiên tới đại lao hình bộ thăm Bạch Ngọc Đường, hỏi thăm một vài việc rồi trở về. Trên đường về vừa vặn gặp Vương Triều vừa tới cửa cung hỏi thăm tin tức. Vương Triều nói Triển Chiêu làm thánh nhan tức giận, bị Hoàng Thượng nhốt vào thiên lao.

Tin tức này làm bọn họ lo lắng. Hai người liền quay lại thiên lao. Sau khi tới nơi, lính canh lại nói Thánh Thượng có chỉ, không có thủ dụ của Thánh Thượng, không ai được vào thăm Triển Chiêu. Phải biết rằng trong hình lao đều là trọng phạm, mà trọng phạm không được thăm hỏi, chính là người ít ngày sau sẽ bị trảm thủ. Tình hình này khiến hai người không khỏi có chút sững sờ. Triển Chiêu lúc diện thánh đã nói gì, khiến Hoàng Thượng tức giận đến mức nhốt hẳn vào thiên lao không cho thăm hỏi?

Hai người trong lòng nghi hoặc, lại tiến cung. Nhưng lúc này, Bao đại nhân đang tạm thời bị cách chức, không được Thánh Thượng tuyên triệu không thể vào cung. Bao đại nhân đành phải nhờ thái giám chưởng sự vào thông báo, khẩn cầu diện thánh. Hai người đợi hồi lâu, thái giám mới quay lại trả lời, nói Hoàng Thượng thân thể không khỏe, không gặp.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy tình hình như vậy cũng không biết làm sao, liền tới Nam Thanh cung tìm Bát vương gia.

Vì việc của Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh cũng có chút trách cứ Bát vương gia, nhưng hai người tình cảm thâm hậu, Triệu Trinh cũng chưa làm gì Bát vương gia. Bao đại nhân tìm Bát vương gia, Bát vương gia tất nhiên có chút khó xử. Có điều, Bát vương gia cùng Bao đại nhân quan hệ tốt, hơn nữa Bát vương gia có thiện tâm, mền tài. Ông nghe được việc này, không đành lòng nhìn Triển Chiêu là rường cột nước nhà bị giết, liền vội vàng tiến cung.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lúc này mới trở về Khai Phong phủ chờ tin tức Bát vương gia.

Từ lúc nhậm chức phủ doãn Khai Phong phủ tới nay, Bao đại nhân ít khi gặp phải tình huống như hôm nay. Triển Chiêu bị bỏ tù, không chỉ Bao đại nhân nóng ruột, cũng khiến ông cảm nhận sâu sắc sự bất lực. Trước kia tuy thường xuyên gặp phải khó khăn, nhưng tới cuối cùng đều có thể giải quyết thuận lợi. Nhưng tình huống lần này có chút khó giải quyết, tạm thời cách chức, không có thực quyền, lại không tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề. Ai mà không lo lắng?

Mà Bao đại nhân đoán không ra, Hoàng Thượng lần này vì sao quyết tuyệt như vậy. Hoàng Thượng luôn nhân từ, cho dù nhất thời thịnh nộ, nhưng chuyện đã qua hơn mười ngày, tức giận tới đâu cũng nên tiêu tan rồi mới phải, sao vẫn không cho ông tiến cung? Với sự coi trọng của Hoàng Thượng đối với Bao đại nhân, tình huống thế này vô cùng khác thường, Bao đại nhân khó tránh khỏi tăng thêm một phần âu lo.

Sau khi trở lại phủ nha, Bao đại nhân không ăn không uống, chỉ ngồi trong thư phòng ngẩn người. Bất kể Công Tôn Sách khuyên giải thế nào cũng vô dụng. Công Tôn Sách đành mang đồ ăn tới thư phòng.

“Cha, đại nhân vẫn không chịu ăn cơm sao?” Hiểu Vân nhìn đồ ăn còn chưa động tới trong tay Công Tôn Sách, không khỏi có chút lo lắng. Bao đại nhân dù sao cũng có tuổi rồi, không ăn không uống, lại tích tụ lo âu trong lòng, chỉ sợ không tốt với thân thể.

Công Tôn Sách vô lực lắc đầu, “Đại nhân lo lắng cho Triển hộ vệ, không có bụng dạ ăn uống. Chuyện này cũng khó trách, Triển hộ vệ với đại nhân, vừa như bạn vừa như con, tình cảm thân thiết, nay Triển hộ vệ thân lâm vào lao ngục, chưa biết lành dữ, đại nhân sao có tâm tư ăn cơm.”

Hiểu Vân lắc đầu, “Đừng nói đại nhân, không phải cha cũng vậy sao? Từ sau khi trở về cũng chưa ăn gì. Cứ như vậy, cha cùng đại nhân nếu có chuyện gì, ai cứu Triển đại nhân cùng Bạch Ngọc Đường đây?”

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, bắt đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói. “Ta cũng ăn không nổi.”

Hiểu Vân thở dài không biết làm sao, đừng nói bọn họ, chính mình cũng không có khẩu vị, ngủ còn không nổi kia mà?

Phụ tử hai người trầm mặc đứng ngoài thư phòng hồi lâu, cho tới khi màn đêm buông xuống.

Đèn thấp lên, Bát vương gia mới từ trong cung tới thẳng phủ nha. Nhưng mà tin tức mang tới cũng không tốt.

Lúc Bát vương gia gặp Triệu Tinh, tâm tình của hắn không tệ, vẻ mặt ôn hòa với Bát vương gia, có nói có cười. Nhưng khi Bát vương gia đề cập tới chuyện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lại không nói gì nhiều, chỉ nói mình đã có an bài, Bát vương gia không cần lo lắng. Bất kể Bát vương gia nói bóng gió thế nào, cũng vô ích, Triệu Trinh một chữ cũng không lộ ra. Bát vương gia không làm gì được đành không công trở về.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe Bát vương gia miêu tả xong, lại cảm thấy không hiểu. Nếu Hoàng Thượng tâm tình không tệ, chuyện tình hắn không quá nghiêm trọng. Nhưng Hoàng Thượng sẽ xử trí thế nào, tốt hay xấu, một câu cũng không chịu nói, thái độ như vậy càng khiến lòng người bất an.

Sau khi tiễn bước Bát vương gia, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nói chuyện riêng trong thư phòng.

Hiểu Vân lo lắng bọn họ cứ như vậy không ăn không uống, thân thể sẽ không chịu nổi. Vì thế dặn Tiểu Thúy làm một ít canh ngân nhĩ cho bọn họ. Không ăn cơm mấy bữa không sao, nhưng không uống nước sẽ xảy ra chuyện. Hơn nữa, theo kinh nghiệm của Hiểu Vân, ăn ngọt không những bổ sung năng lượng, còn có thể tăng lượng đường trong máu, thích hợp thư giãn giải tỏa tâm trạng. Có điều, điều kiện tiên quyết là bọn họ chịu ăn.

Hiểu Vân bụng một mâm đồ ăn tới thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa rồi mới đẩy cửa đi vào.

“Đại nhân, cha, ăn chút đồ đi. Nếu tiếp tục không ăn, cho dù chỉ là suy nghĩ cũng không có sức đâu.”

Hiểu Vân đặt mâm lên bàn, mềm giọng khuyên.

Bao đại nhân ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân, lại nhìn mâm đồ ăn đặt trên bàn trà, khoát tay áo khẽ lắc đầu nói.

“Làm phiền Hiểu Vân, nhưng bản phủ thật sự không muốn ăn. Nghĩ tới Triển hộ vệ thân hãm thiên lao, bản phủ liền cảm thấy tâm thần không yên, không nuốt trôi được.”

Hiểu Vân đặt bát canh lên thư án, thi lễ với Bao đại nhân.

“Đại nhân! Thứ Hiểu Vân đi quá giới hạn. Đại nhân lo lắng Triển đại nhân, Hiểu Vân có thể hiểu, bởi vì trong lòng Hiểu Vân cũng như vậy. Trong lòng vương bận, cuộc sống bất an. Nhưng mà, nếu không ăn không uống, lúc nên nghỉ ngơi không nghỉ ngơi, mệt mỏi suy sụp, không chỉ không làm được gì, ngược lại còn làm tình hình xấu đi. Thủ hạ đại nhân còn có cha tôi, có Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ, còn có các nha dịch giáo úy. Bọn họ đều coi ngài là chủ, sai đâu đánh đó. Nếu ngài không ăn không uống, bọn họ cũng không ăn không ngủ được. Bọn họ không chỉ phải lo lắng cho Triển đại nhân, còn phải lo lắng cho ngài. Giống như Hiểu Vân vậy, tuy Hiểu Vân không phải sai nha, cũng không phải thân quyến của đại nhân, nhưng Hiểu Vân cũng thập phần lo lắng cho thân thể của đại nhân. Cho nên đại nhân ngài coi như thông cảm cho cấp dưới, cho dù thấy nhạt nhẽo, cũng cố ăn một chút đi?...”

Hiểu Vân nói với Bao đại nhân nhiều như vậy, có chút lộn xộn. Nàng cũng không biết khuyên Bao đại nhân thế nào ông mới chịu ăn, chỉ có thể năn nỉ.

“Hiểu Vân...” Bao đại nhân nhìn Hiểu Vân, thấy vẻ mặt khẩn cầu, hai mắt ưu tư, lại thấy động trong lòng. Đúng vậy, ông sống tới tuổi này, đã lâu như vậy, đi nhiều đường như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, sao tới bây giờ ngược lại càng sống càng nay không bằng xưa. Biết rõ không chỉ không tốt với bản thân mình, còn vô ích, vì sao vẫn làm như vậy?

Công Tôn Sách đứng ở một bên cũng mang vẻ mặt lo lắng nhìn Bao đại nhân.

“Đại nhân, Hiểu Vân nói đúng, đại nhân ăn một ít đi.”

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Hiểu Vân, nhẹ nhàng cười hai tiếng.

“Hiểu Vân nói có lý, bản phủ cho dù miễn cưỡng cũng nên ăn một ít, không uổng phí vất vả của Hiểu Vân chuẩn bị đồ ăn cho bản phủ.”

Nói xong liền bưng bát canh đặt trên thư án, cầm lấy thìa bắt đầu ăn. Tuy rằng chỉ vài miếng nhỏ, ăn rất chậm, nhưng tóm lại vẫn là đã mở miệng. Hiểu Vân thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở phào.

“Đại nhân, đây không phải do Hiểu Vân làm, Hiểu Vân chỉ động miệng thôi, Thúy nhi mới là người vất vả, Thúy nhi còn chuẩn bị điểm tâm cho đại nhân, là bánh hoa quế, đã mất không ít công phu. Cho nên, vì giúp Tiểu Thúy khỏi làm không công, đại nhân phải ăn hết đây.”

Bao đại nhân nghe xong ngạc nhiên, rồi lập tức nở nụ cười: “Được được được, bản phủ ăn là được.”

Nghe Bao đại nhân nói như vậy, Hiểu Vân mới yên lòng. Bụng điểm tâm đến trước mặt Bao đại nhân, sau đó lại đưa canh cho Công Tôn Sách. Đứng một bên nhìn bọn họ ăn xong rồi mới dọn bàn, đang chuẩn bị bụng về phòng bếp liền bị Bao đại nhân gọi lại.

“Hiểu Vân đừng bước.”

Hiểu Vân không biết Bao đại nhân vì sao gọi nàng lại liền quay người nghi hoặc nhìn ông.

“Đại nhân có gì dặn dò?”

Bao đại nhân nhìn nàng, giống như muốn nói lại thôi. Mày nhíu lại, vẻ mặt đăm chiêu, khiến khuôn mặt đen càng thêm ngưng trọng. Qua một hồi lâu mới khoát tay nói.

“Người lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Hiểu Vân khó hiểu, nhìn Bao đại nhân lại nhìn Công Tôn Sách, thấy bọn họ đều mang bộ dáng khó xử, bất giác nghi ngờ trong lòng.

“Đại nhân có chuyện muốn Hiểu Vân làm sao?”

Bao đại nhân vẫn lắc đầu, nhưng Hiểu Vân không tin, đặt mâm bát xuống, đi tới bên cạnh Công Tôn Sách.

“Cha, cha cần Hiểu Vân làm gì cứ nói. Chỉ cần có thể giúp cha và đại nhân, chỉ cần có thể cứu được Triển đại nhân cùng Bạch Ngọc Đường, Hiểu Vân sẽ dốc sức mà làm.”

Hiểu Vân kiên định nhìn Công Tôn Sách nói. Nàng có cảm giác, bọn họ đã nghĩ ra phương pháp, nhưng phương pháp này hẳn có liên quan tới nàng, mà bọn họ lại vì nguyên nhân nào đó khó nói ra.

“Chuyện này...” Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, trong mắt có do dự cùng không đành.

“Công Tôn tiên sinh.” Bao đại nhân yên lặng nhìn Công Tôn Sách, khẽ lắc đầu.

“Đại nhân!” Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Bao đại nhân, giọng nói có chút lo âu muốn nói mà không nên lời.

Hiểu Vân nhìn vẻ mặt hai người bọn họ, suy nghĩ một chút, trong lòng có ý tưởng dần dần hình thành.

“Đại nhân, cha, chính là muốn Hiểu Vân tiến cung sao?”

Hiểu Vân vừa nói ra, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều cả kinh, ngay người nhìn Hiểu Vân.

“Đại nhân, cha, để Hiểu Vân đi đi.”

“Không!” Bao đại nhân một lời phủ định. “Như vậy rất mạo hiểm, trừ phi bắt đắc dĩ, bản phủ sẽ không để người đi.”

Hiểu Vân nhìn vẻ mặt ác liệt của Bao đại nhân, khóe miệng nhếch lên hơi nở nụ cười.

“Nếu không phải đại nhân không còn phương pháp nào, vừa rồi sao lại gọi Hiểu Vân lại?”

“Hiểu Vân...” Bao đại nhân nhìn Hiểu Vân, trong lòng chua xót, lại không biết nói gì cho tốt. Đúng vậy, nếu có biện pháp nào khác, vừa rồi ông cũng không nhất thời xúc động, mở miệng gọi nàng lại.

“Đại nhân, cha, phải làm như nào, xin hãy nói cho Hiểu Vân biết. Kỳ thật, Hiểu Vân vừa rồi cũng có ý tưởng này, nếu hai người không nói, Hiểu Vân cũng sẽ đi tìm Bát vương gia nhờ giúp đỡ.”

Nghe Hiểu Vân nói ra những lời này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lại càng ngạc nhiên, không khỏi hai mặt nhìn nhau, thở dài một tiếng rồi mới nói.

“Một khi đã như vậy, Hiểu Vân, người cẩn thận nghe bản phủ nói đây.”

Chương 53

Bày Kế Nhập Cung

Từ thư phòng đi ra, Hiểu Vân về phòng nằm xuống, hy vọng có thể ngủ một lát, đầu nàng vì mệt mỏi mà rất đau, khiến nàng phiền não không yên, không thể bình tĩnh suy nghĩ. Nàng phải nghỉ ngơi thật tốt, tĩnh dưỡng tinh thần, ngày mai mới có thể làm việc. Kết quả nằm một hồi lâu vẫn không hề buồn ngủ, sau đó dứt khoát chạy tới y thất của Công Tôn Sách, tìm một ít trà an thần uống xong mới ngủ được.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, có lẽ là bởi vì hiệu quả của trà an thần rất tốt, Hiểu Vân ngủ thẳng một mạch tới sáng ngày hôm sau mới tỉnh. Lúc Hiểu Vân mở mắt, thấy bên ngoài ánh sáng mặt trời rực rỡ, liền ngồi bật dậy.

“Thúy nhi, Thúy nhi!”

Tiểu Thúy vội vàng chạy vào, thấy Hiểu Vân mặc trung y, đầu tóc rối loạn ngồi trên giường.

“Tiểu thư, làm sao vậy!”

“Hiện tại giờ nào rồi?”

Tiểu Thúy vừa đưa quần áo cho Hiểu Vân, vừa trả lời.

“Sắp qua giờ thìn rồi.”

“Sắp qua giờ thìn? Thúy nhi, mau chuẩn bị nước ấm rửa mặt, nhanh lên.”
Hiểu Vân vừa mặc quần áo vừa giục Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy không biết tiểu thư nhà nàng gấp cái gì, nhưng thấy bộ dáng lo lắng của nàng liền liên tục vâng dạ, vội vàng chạy ra ngoài.

Đợi Tiểu Thúy bùng nước ấm tiến vào, Hiểu Vân đã mặc quần áo chỉnh tề, chỉ là bộ đồ này Hiểu Vân mới mặc một lần, bình thường không dùng tới.

“Tiểu thư, hôm nay sao lại mặc bộ đồ này, không phải cô không thích sao?”
Tiểu Thúy tò mò hỏi.

Hiểu Vân không trả lời, chỉ vội vàng rửa mặt rồi định đi ra cửa, lại bị Tiểu Thúy giữ chặt.

“Tiểu thư, cô còn chưa chải đầu đâu.” Nói xong, Tiểu Thúy kéo nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Hiểu Vân nhìn vào gương đồng, bị chính mình làm cho hoảng sợ.

“Thúy nhi, cho em năm phút, làm cho ta một kiểu tóc đơn giản mà đẹp mắt.”

“Vâng.” Tiểu Thúy đáp lời liền động thủ. Hiện giờ, Tiểu Thúy đã rất quen với mấy từ mới mẻ thỉnh thoảng Hiểu Vân hay thốt ra.

Hiểu Vân trong thời gian nhanh nhất chuẩn bị thỏa đáng rồi tới thẳng thư phòng Bao đại nhân. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang chờ ở thư phòng, thấy nàng vào liền dặn dò vài câu, rồi ba người cùng rời khỏi Khai Phong phủ.

Tuyết lớn vừa dứt, ánh mặt trời chiếu rọi trên tuyết trắng, trong trời đất phủ màu trắng mênh mông. Trên đường có rất nhiều người đang cầm xẻng hoặc chổi, quét tuyết trước cửa nhà. Các tiểu thương bắt đầu mở sạp trên đường buôn bán, những người bán hàng rong vẫn phe phẩy trống kỳ, đi khắp hang cùng ngõ hẻm lớn tiếng rao hàng.

Trong một góc của hoàng cung cũng đang rất bận bịu. Ngày mai chính là sinh thần của Thái Hậu. Thái giám tổng quản phụ trách dạ yến sinh thần của Thái Hậu đang vội vàng dặn dò quân sự kiểm tra lại lần cuối nơi tổ chức tiệc, thực đơn, ca múa các loại.

Trong Dưỡng Tâm điện, Lý Thái Hậu đang tiếp khách, chính là người bà đã lâu không gặp, từng là tỷ muội thân thiết, lại có ơn tái tạo với bà, Vương phi của Nam Thanh cung Bát vương gia, Địch nương nương.

Hai người ở trong Dưỡng Tâm điện, ngồi quanh bàn tròn gỗ lim khắc hoa nói chuyện. Trên bàn có bày điểm tâm cùng trà thơm, nha hoàn hầu hạ một bên.

Ngoài điện giá rét, trong điện đốt rất nhiều chậu than ấm áp. Hai người hỏi han ân cần, nói nói cười cười, có thể thấy là tỷ muội tình thâm.

Lý Thái Hậu đã qua tuổi bốn mươi, tuy từng chịu khổ cực, nhưng sau khi quay lại cung, được bảo dưỡng cẩn thận, sống những ngày an nhàn sung sướng, thân thể cũng dần tốt lên. Thoạt nhìn sắc mặt hồng nhuận, một chút cũng không già, dáng vẻ ung dung quý phái. Chỉ là lúc nói chuyện đôi khi ho khan vài tiếng.

Địch nương nương nghe thấy Lý Thái Hậu ho khan, quan tâm hỏi.

“Thái Hậu nương nương hình như thân thể không khỏe. Sức khỏe của Thái Hậu nương nương quan trọng, nên gọi thái y tới chẩn trị mới tốt.”

Lý Thái Hậu cười xua tay nói.

“Ai gia không phải thân thể không khỏe, chỉ là mùa đông không hiểu sao thường ho khan. Thái y đã kê chút thuốc nhuận họng, uống xong cũng đỡ, chỉ là trời vừa lạnh là lại ho. Ai gia thấy đây không phải là bệnh, càng không phải uống thuốc mà trị được, qua mùa xuân là khỏi thôi.”

Địch nương nương nghe vậy không nói gì nữa, nhưng cô nương đứng phía sau Địch nương nương lại lên tiếng.

“Khởi bẩm Thái Hậu, Thái Hậu ho khan vào mùa đông, là vì bên trong hỏa vượng, lại thêm cửa sổ bốn phía đều đóng chặt không thông gió, không khí trong phòng vừa khô vừa đục. Nếu thay đổi mấy thứ này, chỉ cần dùng thêm thuốc nhuận phế, duy trì không khí tươi mới sẽ hết ho.”

“Ồ?” Lý Thái Hậu nghe cung nữ kia nói chuyện, lại có vài phần tò mò, liền ngẩng đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy nàng khuôn mặt xinh xắn, mắt nhìn xuống, dáng vẻ vâng lời, hai tay khẽ nắm đặt bên người, nhu thuận đứng đó.

“Địch nương nương, nàng là ai?”

“Thưa Thái Hậu, nàng là con gái của Khai Phong phủ Công Tôn tiên sinh, Công Tôn Hiểu Vân. Thấy nàng thanh tú, lại thông minh, khiến nô tì rất thích, bèn nhận nàng làm nghĩa nữ, thường xuyên dắt theo bên cạnh.” Địch nương nương giải thích.

“Ừ.” Lý Thái Hậu hiểu rõ gật đầu, cười nói:

“Thì ra Công Tôn tiên sinh lại có một đứa con gái hoạt bát như vậy, thật khiến người ta yêu thích, khó trách Địch nương nương phải mang nàng theo bên người. Hiểu Vân, lời ngươi vừa nói là thật sao?”

Hiểu Vân gật đầu, trả lời. “Lời của Hiểu Vân có thể làm. Thái Hậu nương nương không ngại có thể thử xem, mỗi ngày vào canh giờ cố định, lúc nương nương không ở trong phòng thì mở cửa sổ thông gió. Trong phòng nên đặt chậu nước, treo khăn thấm nước, hơn nữa thường xuyên thay đổi. Tin rằng không bao lâu, chứng ho khan của Thái Hậu nương nương sẽ có cải thiện.”

Lý Thái Hậu tuy là không hiểu lắm, nhưng nghe nàng nói vô cùng chắc chắn, liền dặn dò cung nữ làm theo.

“Nếu phương pháp của Hiếu Vân có hiệu quả, ai gia đến lúc đó sẽ cảm ơn người.”

Hiếu Vân thấy Lý Thái Hậu mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần, cũng nở nụ cười. “Thái Hậu nương nương thân thể an khang là được rồi, Hiếu Vân không dám nhận cảm ơn của Thái Hậu nương nương.”

Lý Thái Hậu cười, nói Hiếu Vân khéo miệng. Đúng lúc này, Địch nương nương đột nhiên nhớ ra gì đó.

“Thái Hậu, nô tì suýt nữa đã quên, nô tì có dặn Hiếu Vân chuẩn bị điểm tâm cho Hoàng Thượng, còn chưa mang tới cho Hoàng Thượng đâu.”

Nói xong, liền bảo Hiếu Vân mang theo hộp đồ ăn, theo thái giám của Dưỡng tâm điện tới ngự thư phòng của Hoàng Thượng.

Nhìn Hiếu Vân vội vàng rời đi, Lý Thái Hậu lại có chút suy nghĩ nhìn Địch nương nương nở nụ cười.

“Lần này Địch nương nương tới, chỉ sợ không phải đặc biệt tìm ai gia ôn chuyện đâu?”

Địch nương nương hơi ngạc nhiên rồi xấu hổ cười cười.

“Thái Hậu anh minh, quả nhiên là chuyện gì cũng đều không gạt được Thái Hậu. Lần này, nô tì nhận nhờ cậy của Bao đại nhân...”

Lý Thái Hậu thấy vẻ mặt khó xử của bà, trấn an cười nói.

“Chuyện của Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ, ai gia cũng có nghe thấy. Nhưng mà thân phận của ai gia không thể tham gia vào chính sự của Hoàng Thượng. Lần này nếu giúp được Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ, ai gia cũng thấy vui vẻ. Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ đều là lương đống không thể thiếu của triều đình!”

Địch nương nương nghe được lời này của Lý Thái Hậu, cảm động không thôi, liền tục gật đầu nói phải.

“Chỉ mong Hiếu Vân có thể thay Bao đại nhân nói giúp cho Triển hộ vệ.”

Hoàng cung Bắc Tống, so với cố cung Bắc Kinh mà nói không tính là lớn, nhưng đường từ Dưỡng Tâm điện đến Ngự thư phòng hành lang gấp khúc, đường vẫn rất xa. Đi một hồi lâu mới tới cửa Ngự thư phòng.

Đi tới nơi, lòng bàn tay Hiếu Vân bắt đầu đổ mồ hôi, tim đập thành thịch, cho thấy nàng rất bất an. Nàng không nghe rõ công công dẫn nàng tới Ngự thư phòng nói gì với vị công công đứng trước cửa, chỉ biết lúc vị công công giữ cửa định tiếp nhận hộp đồ ăn, tay nàng theo phản xạ nắm chặt không chịu buông.

“Cô nương, hộp đồ ăn này giao cho tạp gia là được. Người có thể trở về.”

Hiểu Vân lại lắc đầu, không chịu buông ra.

“Công công, Dịch nương nương đã dặn dò, bảo Hiểu Vân đợi Hoàng Thượng ăn xong điểm tâm mang hộp trở về. Cho nên, phiền công công.”

Trần công công hồ nghi liếc mắt nhìn Hiểu Vân, gật gật đầu.

Hiểu Vân lúc này mới buông tay, để ông ta mang hộp đồ ăn vào Ngự thư phòng.

Chờ đợi, luôn vô cùng hồi hộp.

Lúc nghe thấy Trần công công nói Hoàng Thượng triệu kiến, tim Hiểu Vân nhảy lên mãnh liệt. Hít một hơi thật sâu, lúc này nàng mới lo sợ theo Trần công công bước vào trong Ngự thư phòng.

“Dân nữ Công Tôn Hiểu Vân, tham kiến Hoàng Thượng.” Vào tới nơi, Hiểu Vân không chớp mắt nhìn sàn nhà trước mặt mình, quy củ quỳ xuống hành lễ.

Hiểu Vân không thấy Triệu Trinh, chỉ nghe giọng nói của hắn quanh quẩn trong Ngự thư phòng trống rỗng.

“Trần Lâm, người lui xuống trước đi.”

Cửa cách một tiếng đóng lại sau lưng. Trong Ngự thư phòng chỉ còn Triệu Trinh và Hiểu Vân hai người. Giờ khắc này, một chút thanh âm cũng không có. Triệu Trinh không nói lời nào, Hiểu Vân cũng không dám mở miệng. Bao đại nhân đã dặn dò, nhất định phải thận trọng từ lời nói tới việc làm. Quy củ trong cung nhất định phải tuân theo.

“Công Tôn Hiểu Vân, người đặc biệt đưa thang bao cho trẫm, là muốn nhắc nhở trẫm, ngày đó ở Ích châu người từng cứu trẫm sao?”

Chương 54

Thánh Ý Khó Dò

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Hiểu Vân đang quỳ trên mặt đất, chỉ vào thang bao đang để bên cạnh, mở miệng hỏi.

“Công Tôn Hiểu Vân, người đặc biệt đưa thang bao cho trẫm, là muốn nhắc nhở trẫm, ngày đó ở Ích châu người từng cứu trẫm sao?”

Mới vừa rồi lúc hắn nhìn thấy thang bao, thật sự khiếp sợ. Theo Bát vương gia kể, thang bao này chính là món độc truyền của Hiểu Vân, trước mắt trong thiên hạ không có người thứ hai biết làm. Mà lúc Trần Lâm vào thông báo, lại cố ý cường điệu, bên ngoài có cô nương chờ hắn ăn xong điểm tâm sẽ mang hộp đựng về, hắn đã biết nàng tiến cung.

“Dân nữ không dám, dân nữ tuyệt không có ý này, xin Hoàng Thượng minh giám.” Hiểu Vân quỳ xuống, cúi đầu cẩn thận đáp.

Triệu Trinh nhướn mi hỏi: “Vậy người thật ra có ý gì?”

“Hiệu Vân làm thế này, chỉ vì muốn gặp Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng nói mấy câu.”

Nhìn Hiệu Vân quỳ gối phía dưới, đầu cúi thấp, bộ dáng quy củ, Triệu Trinh lại cảm thấy không được tự nhiên. Không biết vì sao, hắn không quen nhìn Hiệu Vân như thế này.

“Được rồi, người đứng lên mà nói đi.”

“Vâng, tạ Hoàng Thượng.” Hiệu Vân nghe lời đứng lên. Đang muốn mở miệng nói chuyện của Triệu Chiêu, lại bị Triệu Trinh ngắt lời.

“Công Tôn Hiệu Vân, thang bao nguội rồi, không thể ăn, người đi làm lại cho ấm một phần.”

Hiệu Vân ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin nhìn Triệu Trinh, nàng có phải nghe lầm không, hắn bảo nàng đi làm thang bao sao? Hắn thật sự nghĩ nàng đặc biệt mang thang bao tới cho hắn ăn sao?

Triệu Trinh thấy biểu tình kinh ngạc của nàng liền bật cười.

“Người vì sao lại như vậy, thang bao nguội vốn không thể ăn, người đưa thang bao nguội tới cho ấm, có phải rất không thành ý không? Đi đi, đến phòng bếp Ngự thư phòng làm lại cho ấm.”

Hiệu Vân nhìn biểu hiện chế nhạo của hắn, khóe miệng run rẩy. Thì ra Triệu Trinh hoàng đế cũng biết nói đùa. Có điều, hắn còn có tâm tình nói đùa, cho thấy tâm trạng của hắn không tệ.

“Dân nữ tuân mệnh, có điều, trước đó, có thể cho dân nữ nói mấy câu không?”

“Công Tôn Hiệu Vân, gan người cũng lớn đấy, lại nói điều kiện với trẫm.” Triệu Trinh nhìn Hiệu Vân, nói như vậy nhưng trên mặt lại không có vẻ giận dữ.

Hiệu Vân nhìn biểu tình của hắn, cũng không khẩn trương, chỉ cúi đầu trả lời: “Dân nữ không dám.” Ngữ khí nói chuyện, rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

“Đừng có nói dân nữ không dám, trẫm biết người dám. Tìm cái cơ tùy tiện như vậy để tới Ngự thư phòng của trẫm, người còn có cái gì không dám?”

“Dân nữ...” Hiệu Vân nhìn Triệu Trinh, không biết trả lời thế nào. Nàng thật sự không hiểu suy nghĩ của hắn, tình huống hiện tại, một chút bộ dáng nghiêm khắc của quân chủ cũng không có, giống như tâm trạng vô cùng tốt.

“Hoàng Thượng, dân nữ...”

“Trẫm biết người tới đây làm gì, không phải vì tên Ngự miều kia sao?”

Ta biết người có biết! Hiệu Vân nghĩ trong lòng như vậy, nhưng lại không dám nói ra.

“Hoàng Thượng anh minh. Nếu Hoàng Thượng đã biết ý định của dân nữ, dân nữ cả gan xin Hoàng Thượng nghe vài lời!”

Triệu Trinh nhìn ánh mắt nhìn thẳng tắp của Hiểu Vân nhìn mình, đột nhiên trầm mặt.

“Được, người nói đi, trầm nghe xem sao. Nếu người có thể thuyết phục trẫm, trẫm sẽ tha cho Triễn Chiêu.”

“Hoàng Thượng, lời này thật sao?” Hiểu Vân kinh hãi.

“Người đang nghi ngờ trẫm?” Triệu Trinh liếc nhìn Hiểu Vân, giống như hờn dỗi.

“Hiểu Vân không dám, Hoàng Thượng là vua của một nước, tất nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh. Hoàng Thượng cứ từ từ nghe Hiểu Vân nói mấy câu.”

Triệu Trinh một tay đặt trên thư án, nhìn Hiểu Vân: “Nói.”

Vì thế, Hiểu Vân kể lại nghĩa cử của Ngũ thủ truyền trên giang hồ, tấm lòng hiệp nghĩa của năm người, võ công cao cường cũng nói hết. Chuyện này, tất nhiên là do Công Tôn Sách dạy nàng, dù sao sự tích cụ thể về Ngũ thủ, nàng cũng không biết nhiều. Sau đó lại đem chuyện người giang hồ trọng danh dự giải thích một hồi. Lại sau nữa là chuyện Bao đại nhân mê tài, lập kế hoạch mời Ngũ thủ cống hiến cho triều đình nói lại một lần. Lần này nói một hơi nửa canh giờ, nói tới miệng khô lưỡi khô, yết hầu cũng có chút khàn.

Triệu Trinh nghe xong, ngón tay gõ trên bàn, sau đó nói.

“Theo lời Công Tôn Hiểu Vân, việc của Ngũ thủ kia thật là thú vị. Có điều, không biết người làm sao biết được?”

“Chuyện này... không dám giấu Hoàng Thượng, đây đều là gia phụ nói cho dân nữ biết.”

Triệu Trinh cười cười, “Vậy những lời này đều là Bao Chứng bảo người nói?”

Hiểu Vân biết việc này rất rõ ràng, nàng tất nhiên nàng không giấu diếm, hào phóng thừa nhận.

“Vậy Bao Chứng còn dạy người nói gì nữa?”

“Bao đại nhân nói, Bạch Ngọc Đường lấy trộm ngọc như ý, chỉ là nhất thời xúc động, muốn cùng Triễn Chiêu phân cao thấp một phen, tuyệt không có ý bất kính với hoàng thất, càng không có tâm mưu nghịch. Ngũ thủ là bậc nghĩa sĩ, trung can nghĩa đảm, nhiệt tình vì lợi ích chung, nếu triều đình thu dụng được, tất nhiên là phúc của triều đình, của giang sơn xã tắc. Triễn đại nhân vốn là người nhân văn đã hạc, trường kiếm giang hồ, dẫn thân vào chốn quan trường cũng là vì chính nghĩa, mưu lợi cho dân chúng thiên hạ, mất đi một nhân tài hiếm có như vậy, chỉ sợ khó tìm được người thứ hai. Thỉnh Hoàng Thượng minh giám.”

Hiểu Vân nói rõ ràng từ đầu chí cuối những lời Bao đại nhân từng nói qua.

“Như vậy thôi?”

“Bao đại nhân dạy dân nữ nói chỉ có vậy thôi.”

Lúc này, Triệu Trinh lại nở nụ cười: “Bao khanh gia vẫn như thế, luôn chỉ nói vì người khác!”

“Hoàng Thượng, những gì Bao đại nhân dạy dân nữ nói, dân nữ đều đã nói xong. Có điều, dân nữ còn có suy nghĩ riêng của mình.”

“Ồ?” Triệu Trinh nhướn mi, “Người có lời gì muốn nói?”

“Dân nữ muốn nói, về chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý, Bao đại nhân sở dĩ làm như vậy, cũng là muốn vì triều đình chiêu nạp hiền tài, Bao đại nhân không phải có ý lừa gạt Hoàng Thượng, chỉ vì thấy không cần phiền toái như vậy. Vốn dĩ, Bao đại nhân đã định sau khi mọi chuyện chấm dứt sẽ báo cáo sự tình cho Hoàng Thượng biết. Có điều sự tình biến đổi, mới diễn thành tình huống hôm nay. Đây không phải điều Bao đại nhân mong muốn, cũng không phải chuyện vui vẻ với Thánh Thượng. Cho nên, khẩn cầu Hoàng Thượng nể tình Bao đại nhân vì nước vì dân, thu hồi trừng phạt với Bao đại nhân; khẩn cầu Hoàng Thượng nể tình Ngũ thử trung nghĩa, một lòng làm việc thiện, cho bọn họ nhận chức ở Khai Phong phủ, lấy công chuộc tội; khẩn cầu Hoàng Thượng, thả Triệu đại nhân, ngài ấy là người tốt, cũng là quan tốt.”

Hiểu Vân nói một hồi, tới chỗ kích động liền quỳ xuống.

“Xin Hoàng Thượng minh giám!”

Nghe xong Hiểu Vân tường trình, Triệu Trinh có chút xúc động.

“Người cầu tình thay bọn họ, nhưng trăm muốn biết, người nắm chắc bao nhiêu phần có thể dùng những lời này thuyết phục trăm?”

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Triệu Trinh lắc đầu.

“Kỳ thật, dân nữ không hề nắm chắc. Nhưng mà, dân nữ tin tưởng, Hoàng Thượng là một minh quân, Hoàng Thượng so với dân nữ càng biết ai có ích cho giang sơn xã tắc, người nào trung tâm với triều đình, người nào nên giữ, người nào không nên giữ. Dân nữ không dám vọng đoán thánh ý, nhưng dân nữ cảm thấy, có lẽ suy nghĩ của Hoàng Thượng cũng giống như Bao đại nhân, nhưng Hoàng Thượng là vua một nước, trên dưới triều đình, đối với bất cứ ai cũng không thể bất công, phải lo lắng chu toàn, vì vậy cách xử lý sự việc không giống nhau.”

Hiểu Vân nói xong những lời này, Triệu Trinh trầm mặc nhìn nàng hồi lâu rồi mới nói.

“Trăm đói bụng, nếu người làm được thang bao ngon cho trăm, trăm sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Hiểu Vân lúc này kích động nói không ra lời, giờ phút này Triệu Trinh đáng yêu tới mức nàng muốn xông lên ôm một cái. Có điều, nàng tất nhiên không thể làm chuyện đó, dập đầu tạ ơn, sau đó rời khỏi Ngự thư phòng.

Nhìn Hiểu Vân vui sướng rời đi, nhìn cửa phòng đóng lại, Triệu Trinh nâng tay xoa ngực mình. Vị trí bên trái, hình như xao động không ngừng. Loại rung động này, đến giờ vẫn chưa dừng lại. Không ngờ, việc mà Bát hoàng thúc cũng không nhận ra, lại bị nàng xem thấu. Nàng xét cho cùng có tâm tư thế nào, lại đoán được suy nghĩ của hần?

Đúng, vốn dĩ hần không muốn giết Bạch Ngọc Đường.

Lúc ấy Bàng Cát trong triều gọi ra chuyện này, hần đúng là tức giận. Nhưng sau khi cơn tức giận qua đi, hần suy nghĩ lại, cũng phải người điều tra Ngũ thủ. Hần biết thanh danh của Ngũ thủ trên giang hồ rất tốt, cũng tin tưởng bọn họ tuyệt đối không có lòng mưu nghịch. Hơn nữa tiền bạc quyền thế của bọn họ cũng không thể khinh thường. Hần cũng có ý chiêu mộ bọn họ cho triều đình. Trong lòng hần rất rõ ràng, nhiều kẻ địch không bằng nhiều bằng hữu. Chiêu mộ Ngũ thủ, chính là đem kẻ địch biến thành sức mạnh của mình, đây là việc nhất cử lưỡng tiện.

Sở dĩ hần tạm thời cách chức Bao đại nhân, phái binh truy bắt Bạch Ngọc Đường, chẳng qua là diễn trò mà thôi. Nếu sự tình đã náo loạn lên, không thể giấu diếm, vậy để hần nháo thật lớn, toại nguyện tâm ý triều thần, cũng làm bước đệm sau này đặc xá cho Bạch Ngọc Đường.

Mà nhốt Triển Chiêu vào thiên lao, cũng không phải muốn trị tội hần, chỉ là khiển trách. Thứ nhất là bịt miệng triều thần, thứ hai là để Triển Chiêu nhớ kỹ bài học lần này, lần tới không chơi trò giang hồ nghĩa khí nữa.

Triệu Trinh làm như vậy, bên ngoài nhìn như vô tình, thực tế là bảo vệ bọn họ, có thể nói là dụng tâm lương khổ. Mà dụng tâm lương khổ này, không thể nói cho người khác, chỉ có thể bị hiểu lầm, thật khiến mình ghen khuất. Muốn làm hoàng đế tốt thật không dễ dàng, có đôi khi, khiến hần cảm thấy khó chịu. Nhưng mà không ngờ, hôm nay lại có người chạm tới đáy lòng của hần.

Chưa từng có người nào giống như nàng, chưa từng có...

Chương 55

Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Cửa sắt thiên lao âm ì vài tiếng rồi mở ra.

Ánh mặt trời lúc chiều tà xuyên qua cánh cửa mở rộng, chậm rãi chiếu lên sàn đá. Đây là nơi duy nhất ở thiên lao nhìn thấy ánh mặt trời.

Bên trong thiên lao, tăm tối lạnh lẽo. Mấy ngọn đèn thấp sáng, chình tề xếp hàng dọc theo bức tường, tản ra ánh lửa mờ nhạt cùng mùi dầu đốt khó ngửi.

Hiểu Vân từ cửa đi vào, một hồi lâu mới thích ứng được bóng tối bên trong, lúc này mới cẩn thận bước tiếp.

Trong thiên lao không có lính gác, chỉ có từng gian nhà tù dùng lưới sắt vây thành, không có hơi thở, không khí trầm lặng.

Hiểu Vân không khỏi ôm lấy hai tay chà sát vào nhau. Nơi này âm thinh, khiến nàng nổi da gà. Nhất là mấy hình cụ thoát nhìn trông như răng nanh dày đặt treo trên vách tường, hơi lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, chui vào xương cốt, khiến nàng không khỏi rùng mình.

Hiểu Vân chậm rãi đi trong lao, vừa cẩn thận nhìn từng phòng giam, nhưng ánh sáng ở đây không đủ, mà phạm nhân bị nhốt ở trong đều mặc tù phục màu trắng giống nhau, không thể nhận ra ai là Triển Chiêu, đành mở miệng gọi tên.

Triển Chiêu đang tĩnh tọa trong nhà lao, nhắm mắt dưỡng thần. Nghe ngoài cửa có động tĩnh liền mở mắt nhìn qua. Ánh mặt trời chói mắt khiến hắn nhìn không rõ mặt người tới, chỉ cảm thấy bóng dáng này rất quen mắt. Đợi nàng tới gần, hắn mới phát hiện, người đó lại là Hiểu Vân.

Nhìn nàng chậm rãi đi tới, tìm kiếm chung quanh, Triển Chiêu một lần lại một lần tưởng mình sinh ra ảo giác, hắn thật sự không thể nghĩ tới chuyện Hiểu Vân sẽ xuất hiện ở đây. Mãi tới lúc nàng gọi tên hắn, tiếng gọi rơi vào trong tai, hắn mới giật mình biết đây không phải là ảo giác. Triển Chiêu liền đứng dậy, bước lên vài bước.

“Hiểu Vân!”

Hiểu Vân nghe thấy giọng Triển Chiêu, quay người lại mới phát hiện Triển Chiêu ở trong gian tù phía sau. Giờ phút này đang cách song sắt nhìn nàng.

“Triển đại nhân!”

“Hiểu Vân, sao ngươi lại tới đây?” Triển Chiêu bất khả tư nghị nhìn người đứng trước mặt.

“Triển đại nhân, ngài không sao chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta không sao.”

Hiểu Vân đứng bên ngoài nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới một lần, thấy hắn tuy mặc tù phục, nhưng trên người sạch sẽ, tóc cũng không có một sợi rối loạn, nhìn qua không giống tù phạm, lúc này mới yên tâm nở nụ cười.

“Xem ra Triển đại nhân vẫn bình yên vô sự, vậy Bao đại nhân có thể yên tâm ăn nghỉ rồi.”

Triển Chiêu nghe Hiểu Vân nói như vậy, trong lòng chua xót, “Triển Chiêu làm đại nhân phải lo lắng, Hiểu Vân sau khi trở về, hãy thưa với đại nhân, Triển Chiêu không sao, xin đại nhân yên tâm.”

Hiểu Vân mỉm cười, “Tất nhiên.”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân cười vui vẻ như vậy, cũng cười theo, sau đó hỏi:

“Hiểu Vân sao lại ở đây? Hoàng Thượng ngài...”

“Ta mới từ chỗ Hoàng Thượng đến, là Hoàng Thượng cho tôi tới gặp ngài.”

Triển Chiêu gật đầu, nghĩ khó trách nàng lại mặc bộ đồ này. Hắn nhớ rõ đây là đồ do Hoàng Thượng ban cho, trước đó nàng chỉ mặc một lần.

“Triển đại nhân, Hoàng Thượng đã đồng ý không truy cứu việc Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý nữa, Triển đại nhân cũng không cần vì Bạch Ngọc Đường mà “lấy mạng đền mạng”. Bao đại nhân sau mấy ngày nữa cũng sẽ được phục chức. Triển đại nhân rất nhanh sẽ được rời khỏi nơi quỷ quái này. Tóm lại, mấy ngày nữa mọi chuyện sẽ qua.” Hiểu Vân vừa nói, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Triển Chiêu nghe tin tốt này, cũng kinh hỉ không thôi, gật đầu nói: “Vậy thì tốt.”

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu vô sự, nói chuyện một chút nữa rồi rời khỏi thiên lao.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân đã đi, liền quay lại ngồi trên chiếu, chuẩn bị tiếp tục xếp bằng tĩnh tọa. Nhưng mà trong lòng suy nghĩ, lại thấy sự tình không đúng, Hoàng Thượng hôm qua còn nổi giận với việc mình cầu tình giúp Bạch Ngọc Đường, trong lúc giận dữ liền tống hắn vào thiên lao. Sao mới một ngày, thái độ Hoàng Thượng lại thay đổi như vậy? Bao đại nhân đã làm gì? Vội lại, vì sao Hiểu Vân lại tiến cung gặp Hoàng Thượng, hơn nữa có thể nhận ra, nàng đã trang điểm. Chẳng lẽ Hiểu Vân đã làm gì? Nghĩ tới đây, trong lòng Triển Chiêu đột nhiên cứng ngắc.

Hoàng Thượng đối với Hiểu Vân có vài phần kính trọng, hắn không phải không nhận ra, chẳng lẽ nàng...

Triển Chiêu mắt thoát xanh thoát trắng, hai tay không tự giác nắm thành quyền, sau đó lại lắc đầu lẩm bẫm.

“Không không không, Triển Chiêu, người đừng suy nghĩ lung tung. Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh sẽ không cho phép, hơn nữa...”

Hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng có ý với Hiểu Vân, cũng sẽ không vì Hiểu Vân mà thay đổi quyết định của mình. Hoàng đế mà hắn nguyện trung thành, không phải người như thế.

Triển Chiêu nhanh chóng phủ quyết ý tưởng đáng sợ mới lóe lên trong đầu, tâm trạng treo lên nhanh chóng hạ xuống. Mở ra hai tay, nhìn mồ hôi trong lòng bàn tay, không khỏi lắc đầu cười khổ, cười nhạo ý tưởng hoang đường của mình.

“Triển Chiêu à Triển Chiêu, ngươi thật đúng là, người còn chưa già đã hồ đồ rồi!”

Hiểu Vân sau khi rời khỏi thiên lao, trực tiếp trở về Khai Phong phủ. Vốn nàng định cầu Triệu Trinh cho nàng tới thăm Bạch Ngọc Đường, có điều Triệu Trinh không đồng ý, chỉ cho nàng gặp Triển Chiêu.

Hiểu Vân trở lại Khai Phong phủ, báo cho Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách biết tin tốt xong, Bao đại nhân và Công Tôn Sách cuối cùng cũng giãn mi, lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Bao đại nhân ân cần vỗ bả vai Hiểu Vân, cảm khái vô hạn.

“Hiểu Vân, thật sự là nhờ ngươi.”

Hiểu Vân cười cười, lắc đầu. “Đại nhân, đây không phải công lao của Hiểu Vân, mà là Hoàng Thượng anh minh.”

Một câu “Hoàng Thượng anh minh” này, là Hiểu Vân nói ra từ tâm can, nàng không biết Hoàng đế khác thế nào, nhưng theo nàng thấy, Triệu Trinh quả thật là một hoàng đế tốt. Lịch sử đánh giá về hắn không phải là khoa trương.

Bao đại nhân gật đầu, cười nói. “Thánh Thượng, quả thật là một vị minh quân.”

Công Tôn Sách ở một bên cũng gật đầu nói phải.

Hiểu Vân thấy hai người tâm trạng đã tốt hơn, liền đề nghị dọn cơm cho bọn họ, sau đó chạy đến phòng bếp.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân kích động chạy đi, không khỏi nhìn nhau cười.

“Hiểu Vân đúng là phúc tinh.” Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu, ha ha cười nói.

“Đại nhân.” Công Tôn Sách lắc đầu với lời nói đùa của Bao đại nhân, nhưng cũng mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau, Lô Phương bốn người bọn họ cũng tới kinh thành, đúng lúc Triệu Trinh triệu kiến Bạch Ngọc Đường ở Diệu Võ Lâu, liền theo Bao đại nhân tới đó.

Triệu Trinh cho Bạch Ngọc Đường hiến nghệ ở Diệu Võ Lâu. Lấy tính tình Bạch Ngọc Đường, vốn không chịu. Nhưng trải qua nhiều ngày xảy ra chuyện, ngao khí trên người hắn cũng đã bị mài mòn. Hơn nữa, đây không phải chuyện riêng của mình hắn, còn liên lụy tới các huynh đệ nhà mình, càng không muốn thiếu nhân tình của Triển Chiêu, liền nghe lời biểu diễn kiếm pháp, quyền pháp cùng khinh công của bản thân trên lôi đài Diệu Võ Lâu một hồi.

Biểu diễn một lượt, khiến nhóm triều thần đều sợ hãi không thôi, dành được sự ủng hộ của cả sảnh đường, nói võ công của Bạch Ngọc Đường không phân

cao thấp với Triển hộ vệ, cũng có người nói võ nghệ của hắn còn cao hơn Triển hộ vệ một bậc.

Triệu Trinh thấy tướng mạo Bạch Ngọc Đường tinh mỹ, dáng vẻ đường hoàng, lại võ công cao cường, cảm thấy vui mừng. Lại nghe triều thần khen ngợi hắn, liền vui vẻ không thôi, tiện thể miễn tội cho Bạch Ngọc Đường, cho lập công chuộc tội, ở lại Khai Phong phủ, khấu trừ ba tháng lương coi như khiển trách việc trộm ngọc như ý.

Lô Phương thấy vậy cũng mừng rỡ, Ngũ đệ đã không sao. Từ Khánh lại ôm Hàn Chương cười lớn, bị Hàn Chương ghét bỏ trốn sang một bên. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ở một bên thấy vậy lắc đầu cười không ngừng, nghĩ Ngũ thủ huynh đệ mỗi người một tính, cũng rất thú vị.

Sau đó, Triệu Trinh lại nói, Bao đại nhân mặc dù lúc xử lý việc này, phương pháp không thỏa đáng, nhưng hành động xuất phát từ việc ái tài, một lòng vì triều đình chiêu nạp hiền tài, có công tiến cử, phục chức cho ông. Còn Triển Chiêu, sau khi ở thiên lao hai ngày được thả ra, trở lại Khai Phong phủ làm quan sai.

Cứ thế, việc Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý, khiêu khích Triển Chiêu gây ra một trường phong ba coi như kết thúc.

Mà Khai Phong phủ lại có thêm một trợ thủ.